

մէջ, ուր հաւաքուած խուռն բազմութեան առջև Գրիգորիս վարդապետ կը քարոզէ ու դառնազին ողբով կը գուժէ Եղիազար կաթողիկոսի մահը ու կը մաղթէ որ անոր կենդանի աղօթքը և յոտնկայս մշտամրմունջ սաղմոսերգութիւնները իբրև՝ յուռութք (համայն) ծաւալին ներկաներու զաւակներուն վրայ: Մաղթանքներ կ'ուղղէ նաև նոր հայրապետի արեւշատութեան, թագաւորաց հաշտութեան ու քաղաքին անդորրութեան համար: Ունկնդիր ժողովուրդը՝ վարդապետին խօսքերէն զգածուած՝ կը փղձկի և յորդ արցունք կը թափէ: Յետոյ եկեղեցիին զաւրթը տեղի կ'ունենայ Ջրօրհնաց արարողութիւնը: Այդ պահուն Գրիգորիս վարդապետ դարձեալ կը խօսի, այս անգամ թուրքերէն լեզուաւ, և ըստ պատշաճի սրբալոյս միւռոնի խորհուրդը ճանօրէն բացատրելէն ետք կը յաւելու. «Այս սուրբ իւզը թափող Հայաստանեայց հայրապետին՝ Տէր Եղիազարի համար ձեռքերնիդ վեր բարձրացուցէք, մարդի՛կ, ու ողորմիս հանեցէք անոր հոգւոյն»: Ժողովուրդը կարծես Աւագ Ուրբաթի Չարչարանաց կտակը կը լսէր ու իրենց մատաղատունկ զաւակներուն զագաղին վրայ լացող ծնողաց ճիչերուն ու հեկեկանքներուն նման ողբազին աղաղակներ կ'արձակէր: Հոն ներկայ եղող օտարազգիները՝ «եասաղճի»ները, Յոյներն ու Տաճիկները, վարդապետին խօսքերուն ի լուր՝ կը սքանչանային ու երանի կու տային Երեմիայի՝ այդպիսի շնորհալի զաւակի մը հայրը եղած ըլլալուն համար:

Նամակին շարունակութեան մէջ Չէլէպի կ'ըսէ թէ Լուսաւորեալ հոգի հոգեւորտէրը հաճեցաւ Գրիգորիս վարդապետը իբրև իր կերպարանքը կամ ներկայացուցիչը և իբրև անտեսանելի հօր փոխանորդող հայր երեւելի՝ ցվերջ մեզ դիտապետ կարգել, որպէսզի իրեն կապէ որդիներուս սիրտը: Ու հիմա այս գիրս կ'ուղղեմ քեզ, որ կերպարանքն ես հոգելոյս հայրապետ